

La pesta de Barcelona de 1651, en primera persona

Avançament editorial d'alguns fragments del dietari que descriu a la perfecció què va passar a la capital catalana durant l'epidèmia que va matar 30.000 barcelonins | Qualsevol comparació amb el moment actual podria ser perfectament factible

Barcelona al 'Civitates Orbis Terrarum' (1575). La imatge està captada des de Montjuïc.

*Miquel Parets era assaonador, és a dir, el seu ofici era adobar les pells per fer-ne cuirs. Des dels setze anys, i fins a la seva mort, **va redactar un dietari, on explica tot allò que s'esdevenia al país.** Eren temps convulsos, caracteritzats, entre altres esdeveniments, per la Revolució de 1640, la consegüent Guerra dels Segadors i, dins d'aquest episodi, la pesta de 1651 i el setge de Barcelona per part de les tropes hispàniques de 1651-1652.*

***El dietari de Miquel Parets,** De molts successos que han succeït en Barcelona i molts altres llocs de Catalunya dignes de memòria, està està essent publicat, a cura de M. Rosa Margalef (traspassada*

Pensem.

recentment) i amb notes històriques d'Antoni Simon, per l'editorial Barcino, en la prestigiosa col·lecció "Els Nostres Clàssics". Fins ara han estat impresos els dos primers volums, que abasten el període 1626-1645; el primer compta, a més, amb estudis dels historiadors James Amelang, Antoni Simon i Xavier Torres.

N'avancem aquí alguns dels fragments, encara inèdits, que descriuen la pesta de 1651 i les seves terribles conseqüències. Hem volgut mantenir el text en la seva literalitat, com apareixerà en l'edició crítica. Agraïm a l'editorial Barcino que ens hagi cedit el material i la possibilitat de publicar-lo.

Com comprovareu, el lector modern es veurà obligat des de les primeres línies a establir comparacions inevitables entre el patiments d'aquells avantpassats nostres i els temps que ens han tocat de viure.

A.A.P.

Del pricipi que conegueren la pesta en Barcelona

Diumenja, als 8 de janer de dit any, en una casa del carrer Nou, que-s deya Martín de Langa, que era sego, s'i morí una donzella, parenta de sa muller; y, de prompte, se enmalaltí sa muller, la qual també va morir; y algunes presones que avían entrevingut en ditas malalties també se enmalaltiren. Sabut assò per los consellés, anaren dit dia, en la nit ?per no enmalaltir la gent ho no espantar-los?:feren aportar los malalts de dites cases als Àngels Vells, y tots los que estaven bons y eren entrats en dites cases, los aportaren a la torra de Sant Pau y torra de Sant Sever, per traure'ls de la comunicació dels altres; **y les dites cases del carrer Nou les feren molt perfumar y netejar, y cremaren molta roba.** Y com en aquexes coses sempre hi ha gent dolenta, causadós del mal, no faltà alguns dels que tenien encàrrech de netejar dites cases, que se n'aportaren algunes robes de vestir y algunes coses, de las quals coses se n'embrutaren algunes cases y se'n moriren algunes presones. [...]

De com la pesta anà continuant en Barcelona

Ja-s feren algunes diligències per a poder-o remediari, y, **per no espantar la gent, no u gosaven declarar, antes ho anaven encubrint**, dient que los que-s morían éran tot pobra gent, y que tot proseÿa dels mals alimens que aquell ivern avían presos per rahó de la gran fam avían patida per a no poder-se trobar pa, que era gran llàstima del que-s patia, que moltes vegades se n'avían de anar al llit sense menjar pa en tot lo dia, y axí, era força que lo ventre se avia de umplir de una cosa ho altra; y molts no menjaven sinó pastanagas y cols y garrofas, y axí, estaven mal alimentats, y de aqueixos mals alimens se concriaven moltes malalties, y axí, se comensaven a morir molta gent, anant salpicant a un quarto de siutat y altro. **Y per a que la gent no se n'espantàs, de nits aportaven los malalts que tenían suspita que fos contagi**, y los aportaven als Àngels Vells, que és una casa gran, sobre lo Canyet, fora lo portal de Sant Daniel; y allà tenían metjas y barbés del morbo, y frares per amenistrar-los los sacramens, y cambres, y tot lo que era manester. Y los hi aportaren de nits, ab lo alguasil del mormo, que era misser Coll, corredor de orella.

La gent comensave a tenir gran temor, y se n'anaven molts de Barcelona, retirant lo bo y millor per los monestís y altres pars secretes. Y per lo que aquex mal, ordinàriament, sol fer movimens en los girans de la lluna, molta gent aguardave a vèurer los movimens del girant de la lluna de fabrè; y axí, ja féu un poch de moviment però no fou molta cosa; en tot y ab axò, va buydar moltíssima gent de Barcelona.

Y per quant los malalts anaven crexent en Barcelona, y la dita morberia dels Àngels Vells era xicha y, de altra part, deyen que era malsana per rahó dels estanys, determinaren de mudar la morberia en lo monestí dels frares de Jesús. Y assò fou als primés de fabrer, que mudaren tots los malalts dels Àngels, y qui podia caminar, caminave, y qui no, anaven en carreta; y allí tingueren bastant lloch, alesores. Y los frares del monestí se n'anaren: qui, fora, molt lluny, però los de més se n'anaren a casa d'en Remanyà, pagès de Sarrià, que estave de par demunt de dit monestir.

La Siutat féu fer gran abundància de llits y màrfegas per a que los malalts anaven crexent; y, en tot y ab axò, no volien declarar que fos pesta, sinó que eren altres malalties. Però lo girant de la lluna de mars va desenganyar molt la gent, perquè se moriren moltes presonas, y moltas d'elles encontrades, ab vèrtolas y bonys y carbunclos ?que eren uns grans com un siuró, tots vermells y lo cap negra. **Y aquex girant de lluna se n'anà moltíssima gent de Barcelona;** y tragneren moltes robas fora, y ne apartaren per monestís; y ne aparadaren, en ses matexes cases, lo bo y lo millor, per a que no-s mesclàs ab l'altra roba que se servían, per si a cas en les cases hi venia mal. Y axí, ab tres refregas que y agué, de anar-se'n gent de Barcelona, se n'anaren, de tres pars, les dues, de la gent de siutat, que atronà molt als que restaven.

No-s poria donar entenent les pregàries y profesons que en aquex tems se feren en Barcelona, y la multitud de pelegrins y donselles, ab christos, que anaven per Barcelona fent ses devosions, que de contínua ne anaven los carrés espesos; y moltes, ab gran devosió y moltes lluminàries, anant cridant: «Senyor, ver Déu, misericòrdia!». Que era per a entendre lo cor a qualsevol presona, vèurer tanta companya y tanta donzella gran, tots descalsos; vèurer tanta professó de comunitat y religions, ab tans christos piadosos y ab tantas devosions; que no y avia iglésia ni monestí que no fes ses devosions, axí en casa com fora casa. **Però com Nostro Senyor estave tan irat per nostros pecats, que, com més devosions feyen, més anave augmentant lo mal.** Y aquex any no feren les profesons del Dijous ni Divendres Sant, per llevar lo gran concurs de la gent. Y la nit del Dijous Sant, feren tancar les iglésies a les deu oras de la nit, y que no les hubrisen fins a la matinada, que fou dia. Y també llevaren la adoratió dels Sepulcres, de les festes de Pasqua, per a que la gent no-s comunicàs ab estretós, que aquex mal no vol concurs de jent. [...]

De com la Seu, per pregàries del mal, féu professó ab la relíquia de sant Sever Veyent la siutat de Barcelona que Nostro Senyor estave tan irat devés nosaltros, y que lo mal anave tant augmentant, y que no y bastaven tantes oracions y pregàries y devosions per

aplacar la ira del Senyor, determinaren de fer una professó, per tota la ronda de la de Corpus, aportant en ella la relíquia del gloriós sant Sever. La qual professó se féu als 30 de abril 1651, la qual se féu ab molta devosió, assistint en ella los senyós consellés y lo senyor governador, que era don Juseph de Margarit y de Biure, marquès de Aguilar; y los texidós de llana, com sempre acostúman de exir, ab atxes, vestits com a pelegrins, sempre que la relíquia del gloriós sant sol exir, també hi assistiren ab molta devosió. Acudí a dita professó molt de concurs de gent que anave, molt devotament, seguint darrera de dita professó.

Y per a que aquex mal no vol gran concurs de gent, també se llevà que no-s fesen més profesons per los carrés; y també, per les iglésias, la gent no-s gosave acostar los uns ab los altres; y per tots los monestís de frares avien tancades les capelles; y los saserdotes, com exían a dir missa de la segrestia, no-s comunicaven ab los seculàs, sinó que avían fets unes tancas ho rexats per davant de les capelles, y los saserdotes pasaven per dins de les capelles, y los seculàs tant solament per lo àmbit de les iglésies. Y assò ho feyen los monestís que les capelles se podien passar de la una a l'altra, que les que no u podían fer, sols feyen una tanca a l'altar major, y totes les misses exían a l'altar major. Y assò tan solament se feya als monestís de frares, per a que los seculàs no-ls acubasen; y també tenían tancada la porteria, y no entrave ningun secular dins dels monestís. [...]

Lo anar-se'n los diputats y Audiència de Barcelona

Estave lo mal molt ensès en Barcelona, que encara no s'era volgut declarar del tot per causa que la siutat reparave molt per los grans danys que li ne resultave, per a que estave molt flaca de blats y altres manteniments; y axí, sempre tenien esperances y estaven aguardant que lo mal se remediàs y que Nostro Senyor se apiadaria de nosaltros. **Y com la cosa anave sempre crexent y lo mal anave sempre augmentant, fou forsat publicar-o; y publicar-o se n'avia de anar, los diputats y Audiència, de Barcelona, per a que en tems de pesta an de estar fora, per a poder obrar lo que millor és convenient per a la conservació de dita siutat;** y axí, no-s publicà fins als darrés de abril de dit any 1651. Y abans de publicar-o se n'anaren los diputats, ab tot lo consistori, a la vila de Terraça; y los jutjes de la Audiència del sivil se dividiren per diversos llocs de Catalunya, y los del criminal se estigueren juns a la Torra Pallaresa, que és prop del monestí dels frares de Sant Jeroni de la Murtra, no molt lluny de Barcelona. Y tot lo negossi de la Audiència avia tems que estave porrogat.

En aquex tems que dits senyós hisqueren, buydà de Barcelona moltíssima gent que, atemorisats del mal, se n'anaren. Aquestos tenían grans confianses que la cosa se adobaría y que no sería ninguna cosa y que tot se adobaría; que, abans que una persona no desbalia sa casa y no se'n va d'ella, aguarda lo darrer remey, y axí ho feren los que se n'anaren en aquesta ocasió ?lo que no-s deu fer, en rahó de aquest mal, sinó éser sempre dels primés. **Y los que se n'anaren en aquesta ocasió, patiren molts grans treballs y naufragis, y los costà molt, per rahó que estave tota Catalunya alvortada y no dexaven entrar un gat en ninguna part,** avent romput camins y posant moltes guardes per tots los llocs y viles y siutats y térmens, que no dexaven pasar ni acostar-se ningú en ninguna casa ni lloch, sinó que avían de dormir al ras y a la serena fins arribar al lloch a ont anaven, a ont los feyen abarracar ?y no en totes les pars?, y allà molt bones guardes, a costes dels purgans, los feyen purgar quaranta dies, cremant-los la roba que aportaven ?y vestits?, fent-los-ne posar de nova, patint molts naufragis pijós, com per avant se dirà més llargament, en los capítols dels treballs de aquest mal. [...]

De com tots los presos fugiren de la presó del rey

Anant continuant la pesta en tanta manera, se'n vingué a posar a la presó, y com los presos sempre estan cercant lo camí per a poder fugir, axí com moltes vegades estan cridant: «**Via fora, fam!**», alesores cridaven a bells crits: «**Via fora, que tots nos cremam de pesta! Trayem-nos de assi!**»; y encara que la cosa no era molta allà, ells, per atemorisar la gent que no y entràs,

sempre deyen que era molt. Y com, en efecte, se n'i moriren alguns de encontrats, y com allà estan tan espesos, y en lo mitx del gran calor temían no se ensengués molt; y axí, les guardes no y volien estar, ni los volien aportar menjar los de la almoyna, perquè al corral se deya que n'i avia més que ab altra part. Y axí, se resolgueren de voler exir, y se deya que les guardes se n'anaven, y que avían encomanades les claus a una dona de casa. Jo penso que a la justítia se li devia donar molt poch, perquè, en aquest tems de pesta, vèurer que la gent patia tant y que tots se avían de morir de aquex mal, si s'i apoderava, no y posaren moltes forces en fer-los guardar. Y axí, a la darrería de maig, que era la semana de Santcogesma, comensaren, un mitxdia, a fugir los de la cambra y del corral. Y lo senyor governador fou avisat, y de prompte acudí ab gent y féu tornar a tancar, encara que n'avían fugits molts. Y, en tot y ab axò, no u reforsaren de guardes y, dins tres dies, tornaren a emprendre de fugir los demés; y se apoderaren de les claus, una tarda, y fugiren los del tarrat y altres que eren romasos de la cambra y del corral, que tots fugiren sinó los de la judeca. Y lo governador s'i encontrà ab molta gent y los corregueren: **per fer demostratió de que feyen algunes diligèncias ne prengueren dos, devant Santa Caterina, y los tornaren a la presó.** Però com la cosa estave comensada y tot anave a mal cap, y ningú no-ls volien aportar a menjar, les matexes guardes hubiren la judeca y tragueren de cadena los que y eren, per a que patían molt. Y axí, se n'anaren tots, sens restar-n'i ningú, fins los condemnats a galera ¿que n'i avia molts?: tots se n'anaren. Y axí restà la presó en aquexa ocasió, sola, sens ningun pres; y la perfumaren molt, y netejant-la, abans de posar-i ningun pres, per traure'n la mala bravada del mal que y avia.

De com anà continuant la pesta en Barcelona, en juny y juliol

En las festes de Sancogesma y vuyt dies aprés, que eren als darrés de maig y primés de juny, féu un gran estrago lo mal en Barcelona, de tal manera, que ja los fosés ¿que estàvan repartits en sis quartos per tota la siutat, que és un quarto per cada conseller? no podían abastar a portar los mors ni los encontrats a Jesús, que se agueren de valer de carretas per aportar los mors; y los fosés sols aportaven los malalts ab los llits de mors, anant, en cada llit y en cada carreta, un ajudant de alguasil de morbo, per fer apartar la gent per los carrés, per tot allà a ont passaven.

Era una gran terror vèurer les carretas ¿que a tots los quartos n'i avia una ho dues, ho les que eren manester?, veure-les anar per los carrés totes plenes de mors, qui tot vestit, qui despullat, qui embolicats ab llansols, qui ab camisa, que era una gran terror de veure-u; y tan espeses que, anant per los carrés, de contínua topaven ab ellas. Y anaven altres carretas que se n'aportaven los matalasos y flasades y llansols dels llits dels morts. Y axí matex ho feyen los fosés que aportaven los malalts, que també se n'aportaven la roba dels llits que avien jegut los malalts, y se'ls ne aportaven a Jesús, per a poder jàurer; que era arribat a tan estrem, la morbería, que un malalt que no aportave matalàs y roba per a jàurer avia de jàurer en terra, perquè éran tant[s] los malalts que y acudían que no y avia, no tan solament llits per a jàurer, però ni lloch per estar en tot lo monestir de Jesús; que avían de fer cuberts de posts, per los orts, per a posar los malalts, que ni de dalt ni de baix no y cabían, que arribà tems que y avia tres ho quatre mil malalts, no obstant que se'n morien moltíssims; y axí, per aver-n'i tans, patien molt de mal recapte, per no poder bastar a donar rahó a tanta gent.

Y vist que en aquex tems la cosa anave de tan mala manera, molta jent se'ls posà la por al cos y varen exir fora la siutat [a] abarracar-se: qui al pla de Valldonzella, qui a Monjuich, qui devés Sarrià, y qui més lluny, aconortant-se de fer cuarentena allà a ont arribaven; la qual gent va patir molt, com per avall se dirà. **Y axí restà la siutat ab molt poch gent, que era terror y llàstima de anar per los carrés, que a penes se trobave ningú,** sinó algú que anave a cercar los recaptés per los malalts.

No y agué molta política per rahó dels recaptés de dit mal, tant en Jesús com dins de siutat. **Que en Jesús se morí molta gent de mal recapte, que no se'n fóra morta tanta si se agués tingut millor orde:** que malalts y avia, y molts, que arribaven allà y se morien sens que metje ni barbé los tocave. Y axí, **en Jesús tots los doctós y serurgians que y avia éran tots minyons molt jóvens y de poch pràctica,** que no trobaven qui hi volgués anar, que se n'i morien alguns. Y en

siutat ja n'i avia, per los quartos, alguns de bons, y de Jerona y de Aulot ne vingueren alguns esperimentats del mal que y avia agut per aquelles pars; y, tant als uns com als altres, la Siutat los donave deu lliures a cada hu, tant als metjes com als barbés, y les estrenas que los particulàs los donaven los valia molt més.

Vist la Siutat lo gran mal que anave continuant y que-s comunicaven los huns als altres, féu crides que, pena de la vida, que ningun homo ni dona que governàs ningun enconrat no pugués anar per la siutat, ni ningú que-s comunicàs ab los que governaven. Y per dita causa la Siutat va asalarar gent, per quartos, que-ls aportaven la carn y lo pa y lo que avían manester, y que ningú no pogués entrar a les cases que y avia malalts. **Y asenyalaren les portes de les cases ab una creu de Santa Eulària, blanca, y axí la jent, en vèurer la creu, no y entraven.** També, en les cases a ont se avia mort algú ho que se'ls ne avían aportat a Jesús y no restave ningú a la casa, clavaven ditas cases ab llates y posaven pena de la vida que ningú les gosàs obrir sens llicència del conseller del quarto. Y de aquex modo la cosa se anave adobant, com per avall se dirà més llargament. [...]

Dels grans treballs que causave la pesta

Diu lo doctor Rosell, doctor en Medesina, en lo últim de son llibre, que compongué de l'altra vegada que y agué pesta en Barcelona, que **no y ha millor remey per a la pesta, a ontsevilla que sia, que fugir dels primés y anar ben lluny, y tornar dels darrés**, fins que lo mal aja tems que no se'n parla; y de aquex modo escaparan de dit mal. Jo dich que està molt bé fugir-ne per rahó de no patir de dit mal, perquè és molt cruel, però que se ha tant de fugir per no vèurer los treballs y desdiches y nesesitats que-s patexen, a ontsevilla que sia dit mal, com per tot lo mal que una persona pot patir. [...]

Ara considerem lo que las pobres criatures de llet patían, que, en encontrar-se la mara, molts li llevaven la llet y molts no la tocaven de sa mara, però les criatures que ses mares morían y avían de sercar-los didas, no trobaven ningú que-ls volgués donar a mamar; que no sàpian crestians lo dolor dels pares anant de porta en porta sercant-los didas, ho fer-los donar llet muny[i]da, que ningú no-ls volia, per aver-los donat a mamar sa mare ho altra dida que fos estada encontrada, que **totom tenia por de apegar-se lo mal**. També considerem lo treball que tenían les mares y dides que se'ls moria la criatura encontrada, que, après, la llet les enquietave molt, y, en saber que se'ls era morta la criatura encontrada, no trobaven qui-ls donave a criar ninguna criatura, y la llet los donave molta pena; si no és que trobasen alguna criatura que la mare se'ls fosen mortas encontrades, que de aquexa manera tots estaven enpestats, y axí la hu se aventurave ab l'altro. [...]

També considerem les pobres dones que en aquell tems estaven prenyades, que de les sent a penas ne campaven dues que no morisen, que si-s trobaven als darrés dias de parir no y avia sinó comanar-se a Déu, que, les de més, **no feyen sinó parir y morir, y moltes que les criatures se morían ab ellas**. Y las llevadores no y volien anar, per temor de encontrar-se, que altres dones avían de servir de llevadoras, y a moltes, sos propis marits. Y si la criatura vivia, los pares no trobaven qui las enconàs ni qui-ls donàs a mamar, que anaven ab la criatura en los brasos, anant sercant dida ho qui-ls remediàs ab una pocha de llet muny[i]da per a remediari la nesesitat de la criatura. Moltes voltes trobaven, de la manera dalt dita, alguna dida que se li fos morta la criatura enpestada, ho que ella ho agués estat, y per gotx que la criatura mamàs avían de pendre lo que trobaven, que la hu se aventurave ab l'altro.

Y de les majós llàstimas y compacions que jo veia y tenia era vèurer que una presona se moria sense éser assistit de un saserdot que li ajudàs a fer recordar la Pasió. [...]

Ara considerem lo molt que patiren les presones que, en lo mitx de la fuga del mal, se'n

Pensem.

volgueren anar de Barcelona y abarracar-se a la falda de la muntanya de Monjuich y pla de Valldonzella, y altres llocs no molt lluny de Barcelona, que com lo mal estave tan ensès no podien anar en ningun lloch lluny, que, ni en purga ni sense purga ni ab guardes de vista, en saber que eren exits de Barcelona no volien donar abitació a ninguna presona; y axí, agueren de restar, aquexos darrés que se'n volgueren anar, per lo entorn de Barcelona, a una llegua a la redó. [...]

Quant Déu volgué que lo mal se anà remediand, en Barcelona no y avia sinó pobres, que com en aquex tems no-s parlave gaira de treballar, sinó de gastar y de alimentar-se del poch que Déu los avia encomanat, se ha de considerar que qui més tenia més ho allargave, però qui poch tenia se vingué acabar, y era forsós aver de anar a captar. Y moltes persones que tenían de què passar, se gastaren quant tenían, aquí, de malalties que costaven lo que Déu se sap, per anar les coses tan cares que no-s pot dir. Y la gent estave tan aconortada que no reparaven en gastar-se quant tenían, sols campasen la vida; **que si tenían or ni plata ni aram, tot ho venían per a poder-se governar y alimentar**; y axí los cabals se venían acabar, y se vingué a enpobrir molta gent.

Y lo que més era de tenir llàstima, **vèurer tanta criatura, ja avansada, que éran romasos sens pares ni mares ni parens**, y que algun tems estaven regalats en casa de sos pares, y après, veure'ls perduts y anant a captar per la siutat, que era llàstima de qui'ls conexia; y de aquexa manera se vingué a malmetre molta companya que no arribaren a éser grans.[...]

De com los castellans vingueren a posar lo siti a Barcelona. Y de com va parar la pesta
Fou cosa molt miraculosa y prodigi molt gran lo que obrà Nostro Senyor en la siutat de Barcelona, que estant ensès lo mal en tanta fúria com està dit, y en lo mes de juliol, que és en lo mitx de les grans calós, volgué Nostro Senyor remediand la pesta en Barcelona. Y lo miratgle no fou tan gran per parar lo mal en aquex tems y en las calós, perquè en Barcelona a penes hi avia ningú, que **si anàveu per los carrés més corritbles de Barcelona, a penes trobàveu ningú**, perquè se moriren pasades de trenta mil presonas y la opinió de alguns: que arribaven a trenta-sis mil?, que era una cosa espantosísima.

No fou, encara, lo prodigi en parar lo mal en aquexa ocasió, sinó que, **venint lo enemich asitiar a Barcelona a tota pressa**, tota la gent de les vilas y llocs de l'entorn de Barcelona los fou forsós, no reparant en la pesta, de entrar dins la siutat per a recollir los grans y mobles y tot lo que pugueren. Y tota la gent que estave per los entorns, que era de la siutat, totom tornà dintre, de la qual cosa se judicave que se avia de ensendre molt més lo mal ab la entrada de la jent de refresch, que sol éser com qui posa llenya al foch. Y en tal cas, volgué Nostro Senyor que com més jent y entrave que lo mal se anave amaynant, y parà molt prompte, la qual cosa donà major ànimo, als que se n'eren anats lluny, per a tornar a defensar la pàtria.

Y axí, veyent la gent que se n'era anada que lo mal anà millorant, totom tornà a Barcelona, so és: los que eren bons catalans y que tenían ganas de defensar la pàtria, que, no reparant ab lo que podia sucsey del moviment de la pesta, atropellaven totes les dificultats que y podia aver per a poder defensar la pàtria. Ja n'i agué alguns de protervos y malintencionats, indignes de anomenar-se catalans, que no sols recusaven de entrar dins Barcelona, però, si eren prop, se n'allunyaven y anaven estar ab altra part. Y per la qual cosa **la siutat de Barcelona desliverà, per a que sos siudadans tornasen a ella y acudisen a sa defensa**, de que tots los que dins quinze dies no tornarían a la siutat, no puguesen gaudir dels offisis y benefisis de la siutat; y que, si eren ensiculats, que fosen desensiculats; y que, si tenían offisis, que-n fosen extrets altres en lloch d'ells; y que, los que no eren ensiculats, no puguesen ser ensiculats de deu anys. Y com en aquex termini sempre ne anaven arribant, porrogà ditas cridas, y donaren vuyt dies més de tems; y après de aquexos vuyt ne donaren altres vuyt; de modo que, per tres vegades, féu cridas la Siutat per a que sos siudadans vinguesen a ajudar-li, que, com a mare piadosa, li sabia greu de castigar a sos fills. Però, com n'i agué alguns de protervos y desobediens, fou forsós a la Siutat de aver de posar en execusió les dites crides.

Y se executaren lo dia de 26 de agost 1651. Y fou ab aquesta forma: que féu anar la Siutat presonas, per tota la siutat, escrivint totes les presones que eren fora y no eren tornades, posant-les totes ab un memorial, y aquell se llegí, devant de tot lo Consell, dit dia de 26; y acabades de llegir, n'i agué moltes que donaren súplices y causes y raons bastantes ?ho de malaltia ho de altres causes justes?, les quals súplices y defensas foren comeses a dotze presones, juntament ab los advocats de la casa, per a que, ab jurament, mirasen tots los dits papés de las defensas y vesen si estaven ben despedits, y, sens desagregar-se lo Consell, se tornasen a llegir los que eren admesos y los que no eren admesos.

Avançament editorial del llibre:

Miquel Parets, Crònica, vol. III (Llibre II/1), Barcelona, Barcino (Els Nostres Clàssics, Autors Moderns, 9). Es publicarà enguany.

Gravat acolorit holandès que correspon al desembarcament aliat a Barcelona de 1705 (a l'esquerra Carles III l'Arxiduc, a la dreta Felip V). A la imatge inferior, la façana marítima. En primer pla, la Torre de la Llanterna, a la boca del port; a l'esquerra, Montjuïc i les Drassanes.